

A PHILIP CARLO

Jegecs

A maffia
bérgyilkosának
vallomásai

Könyvmolyképző Kiadó, 2012

Ezt a munkámat ügynökömnek és jó barátomnak, Matt Bialernek ajánlom, amiért mindig számíthattam rá, segített, irányt mutatott, és pillanatnyi szünet nélkül támogatott. Hosszú, rögzös út volt, Matt, hátborzongató utazás, aminek nem érhettem volna a végére nélküled...

Előszó

E könyv alapjául több mint 240 órnyi interjú szolgál, amit Richard Kuklinskival készítettem a Trentoni Állami Börtönben. Ha módunkban állt, minden bűntettet és gyilkosságot, amiről Richarddal beszélgettünk, földalatti maffiakapcsolatok, rendőrségi források, dokumentumok, tetthelyeken készült jelentések és fényképek segítségével ellenőriztünk. Miközben az életéről és a negyvenhárom év alatt elkövetett bűntetteiről beszélgettünk, Richard egyetlen egyszer sem próbált meg dicsekedni. Valójában folyamatosan noszogatni kellett, hogy elmondja, ami ebben a könyvben található. Érzésem szerint Richard mindig őszinte volt, a végletekig nyílt és az igazsághoz hű.

A történethez kapcsolódó egyes személyek nevét megváltoztattuk.

Először is a szerkesztőmnek, Charlie Spicernek szeretnék köszönetet mondani a St. Martin's Pressnél szakszerű tanácsaiért, iránymutatásáért, és azért, hogy hitt ebben a könyvben attól a pillanattól fogva, hogy megérkezett az íróasztalára. Jobbkeze, Joe Cleeman, szintén komoly segítséget jelentett több szempontból is. Köszönet illeti John Murphyt és Gregg Sulivant is a könyvbe vetett hitükért

és a támogatásukért. Gaby Monet az HBO-tól nagyszerű barátnak bizonyult, és rengeteget segített abban, hogy megértsem a történet bonyolult összefüggéseit. Hálával tartozom hűséges barátomnak és bizalmasomnak, Mike Kostrewának, aki utat mutatott Jersey Cityben, valamint a lengyel emberek és kultúrájuk útvesztőjében. Úgyszintén köszönettel tartozom a Trentoni Állami Börtönnek, amiért lehetővé tették, hogy beszélhessek Richard Kuklinskival az intézmény területén. Köszönöm a javaslatokat Anna Bierhouse-nak és mindenkinek a Sanford Greenburgernél, a világ legjobb irodalmi ügynökségénél. Ők még mindig érzékeny művészekként kezelik az írókat, ami manapság rendkívül ritka. Nem lenne szép tőlem, ha nem mondanék köszönetet a szüleimnek, Dante és Nina Carlónak töretlen támogatásukért. Hálával tartozom Crystal Proenzának a türelméért és a jó kedélyéért, amivel kézzel írt vas-kos vázlataimat makulátlan szöveggé változtatta át. Szintén köszönetet szeretnék mondani Barbara, Merrick, Chris és Dwayne Kuklinskinak őszinteségükért és kedvességükért.

Patrick Kane hadnagy New Jersey állam rendőrségétől felbecsülhetetlen értékű segítséget nyújtott a részleteket, a tényeket, az érzelmeket, az időpontokat és a helyszíneket illetően. Rob Anzalotti őrmester, valamint társa, Mark Bennul nyomozó szintén sokat tett azért, hogy fény derüljön Richard Leonard Kuklinski sötét és erőszakos életének eseményeire.

A maffia struktúrája

Capo crimini/capo di tutti capi: a legfőbb főnök/főnökök főnöke

Capo: főnök/Don

Consigliere: bizalmas ember, családi tanácsadó

Sotto Capo/Capo bastone: a főnök helyettese, a második ember a rangsorban

Contabile: pénzügyi tanácsadó

Caporegime vagy **capdecina:** jellemzően egy tíz vagy több katonából álló csapat vezetője

Sgarrista: egyszerű katona, aki a család napi ügyeit intézi, a maffia hivatalosan besorozott tagja

Picciotto: alacsonyabb rangú katona, végrehajtó

Giovane d'honora: a maffia jellemzően nem szicíliai vagy nem olasz tagja

„A férjem jó ember, rendes ember – nagyszerű apa. A gyerekek barátai mind azt mondják, hogy szeretnék, ha olyan apjuk lenne, mint a férjem. Mint Richard.”

Mrs. Barbara Kuklinski

Richard letartóztatásának napján

„Richard egyszerre lenyűgöző figura, és ijesztő, mint az ember legszörnyűbb rémálma. A legrosszabb énünket testesíti meg – mégis végtelenül lenyűgöző hallgatni.”

Sheila Nevins

az HBO producere

„Több mint kétszáz gyilkosságért felelős – úgy értem, személyesen felelős. Ez az ember egy szörnyeteg – azért élt, hogy öljön.”

Dominick Polifrone

fedett AFT-ügynök

„Sosem bántanék nőt vagy gyereket. Ez a képesség egyszerűen hiányzik belőlem.”

Richard Kuklinski

„Ölt pisztollyal, méreggel, denevérekkel, késsel, zsineggel, az öklével, jégcsákánnyal, csavarhúzóval, kézigránáttal, de még tűzzel is. Sosem láttunk hozzá hasonlót. Igazság szerint még csak nem is hallottunk hozzá hasonlóról.”

Bob Carroll

New Jersey állam helyettes államügyésze

„A gyomrom még ennyi idő után is összeszorul, és a kezem remegni kezd, ha rágondolok. De szeretem az apámat. Nagyon szeretem! Semmi nem az ő hibája volt... Apám rossz nőt vett feleségül.”

Merrick Kuklinski

Richard legidősebb lánya

„Amikor azt mondta, hogy szeret, ami gyakran előfordult, azt feleltem »én is«. Csak ennyit... »én is«.”

Barbara Kuklinski

„Rettegtünk apámtól. Sosem tudtuk, mikor és hol fog kitörni. Igyekeztük eltitkolni a öcsém elől, mert próbált volna tenni valamit, megvédeni bennünket, megvédeni édesanyámat, akkor pedig apám megölte volna, ebben biztos vagyok. Egyszer egy nő kisgyerekekkel bevágott elé a forgalomban, mire apám a pirosnál kiugrott a kormány mögül, és szó szerint letépte a nő kocsijáról az ajtót.

Chris Kuklinski

Richard lánya

„Azt hitték, nem tudom, mit csinál, de láttam a törött bútorokat, és tudtam, hogy apám tette. Láttam anyám szeme körül a monoklit. Kizárólag miatta tartottam fejszét az ágyam alatt és machetét a kezem ügyében.”

Dwayne Kuklinski

Richard fia

„Nagyon ügyes és ravasz. Olyan, mint egy ragadozó a dzsungelben, amit senki nem vesz észre, csak amikor már túl késő. Mindent tudtunk róla – mindent tudtam róla, évekig jártam a sarkában, de soha nem tudtam rábizonyítani semmit.”

Pat Kane nyomozó

New Jersey Állami Rendőrség

„Anyám rákos daganat volt. Lassan elpusztított mindent maga körül. Két gyilkost hozott létre, engem és az öcsémet, Joe-t.”

Richard Kuklinski

„Richard teljesen egyedi jelenség. Az utóbbi időben senki még csak nem is hasonlított hozzá. Bennem megbízik, mert sosem hazudtam

neki. Valójában van egy barátságos oldala is. Egyszer az iránt érdeklődött, hogy félek-e tőle. Azt feleltem, nem, és megkérdeztem, hogy kéne-e. Válaszul csak rám meredt. Az elég ijesztő volt – ahogy a hátborzongató tekintetével engem bámult.”

Gaby Monet
az HBO producere

„Két Richard van, és sosem tudtam, melyik fog belépni az ajtón. Egyszer a végtelenségig nagyvonalú volt, másszor a legfukarabb ember a világon.”

Barbara Kuklinski

„Jegesnek hívtuk, mert néhány áldozatát lefagyasztotta, aztán egy darabig a mélyhűtőjében tartotta, és csak később rakta ki őket, hogy ne tudjuk megállapítani, mikor történt a gyilkosság.”

Paul Smith
a New Jersey-i Szervezett Bűnözési Iroda nyomozója

„Az apám miatt feküdtem le annyi férfival. A testem volt az egyetlen dolog, ami felett magam rendelkeztem. Azt tettem, amit akartam – azt tettem, amit ő nem akart, hogy tegyek. Egy idősebb férfi vette el a szüzességemet egy furgonban, tizenkét éves koromban. Egy idegen volt, aki a sarki buszmegállóban szedett fel.”

Chris Kuklinski
Richard lánya

„Semmit sem érzek egyikük iránt sem. Semmit. Kihívták maguk ellen a sorsot, én pedig csak tettem a dolgomat. Egyedül a családtagjaim iránt tápláltam érzéseket. A többiek iránt semmit. Néha elgondolkodom, vajon miért vagyok ilyen, miért nem érzek belül semmit... Jó lenne, ha valaki meg tudná mondani. Kíváncsi vagyok.”

Richard Kuklinski

„Felháborító volt, amit a szövetségiék tettek. Úgy értem, tudták, hogy Sammy Gravano adott parancsot Richardnak egy zsarú meggyilkolására, mégis olyan megállapodást kötöttek, hogy Gravano megússza.”

Robert Anzalotti
New Jersey Állami Rendőrség

„A testmozgás kedvéért vertem agyon őket.”

Richard Kuklinski

„A természeténél fogva magányos és tartózkodó törvény nincs hatással azon érzelmekre, melyek a gyilkosságot igazolják.”

de Sade márki

Bevezető

Rattus norvegicus

RICHARD KUKLINSKIT ELEINTE A CSEND, a nyugalom, a magány és a friss levegő vonzotta a pennsylvaniai Bucks County burjánzó vadonjába. Ezek az erdők templomra emlékeztették Richardot, azon kevés helyek egyikére, ahol vigasztalást talált, és anélkül tudott gondolkodni, hogy bármi elterelte volna a figyelmét. A templomhoz hasonlóan az erdő is békés, csendes és nyugalmas volt.

Bucks County fáai között ezenkívül nagyszerűen meg lehetett szabadulni a holttestektől is. Foglalkozását tekintve Richard bérnyílkos volt, így a hullák eltüntetése mindig gondot jelentett neki. Néha ott lehetett hagyni az áldozatokat, ahol utolérte őket a végzetük – síkátorokban, parkolóknak, garázsokban. Máskor azonban nyomtalanul el kellett tüntetni őket – ezt néha a megbízó külön kérte. Richard egyszer majd két évig egy jéghideg kútban tárolt egy hullát, hogy így tartósítsa, és ezzel megzavarja a hatóságokat a halál beálltának pontos időpontját illetően. Ezután ragadt rá gúnyneve: a „Jeges”.

Richard ügyelt rá, hogy soha ne hagyjon két holttestet túl közel egymáshoz az erdőben, nehogy a hatóságok gyanakodni kezdjenek, és átfésüljék a környéket. Gyilkosságban utazott, és értette a szakmáját. Az emberölésre mint amolyan művészeti formára tekintett. Egyetlen munka sem volt túl nehéz neki. Sikeresen teljesített minden egyes megbízást, amit valaha kapott. Erre mind a mai napig nagyon büszke. A gyilkosok alvilágában Richard Kuklinski sokat foglalkoztatott szakember, az emberölés szupersztárja volt.

Richard különlegesnek számított abban a tekintetben, hogy New York mind az öt bűnözőcsaládjától, valamint a két New Jersey-i maffiától, a Pontiktól és a hírhedt De Cavalcantéktól is elfogadott megbízásokat.

1972 augusztusának közepén az erdőben sűrű zöld növényzet burjánzott. A szilek, juharok, fenyők és magas, elegáns nyárfák csendes árnyékában bóklászó Richard duplacsövű Browning puskát tartott a kezében, díszes véséssel a tuson. Richard hatalmas kezében a fegyver gyerekjátéknak tűnt.

Határozottan élvezte a saját maga által kitalált macska-egér játékot, amikor a gyanútlan állatok mögé osont, és agyonlőtte őket, mielőtt észrevették volna. Richard megtermett férfi volt, százkilencvenöt centi magas, 130 kiló szintiszta izom, valami rejtély folytán mégis jóformán hangtalanul tudott mozogni. Észrevétlenül osont, amíg egyszer csak ott volt. Ezzel a módszerrel sikeresen vadászott gyanútlan mókusokra, mormotákra, borzokra és szarvasokra. Persze mindez csak gyakorlásul szolgált valódi szenvedélyéhez, az egyetlen dologhoz, amiben igazán kitűnt: emberek levadászásához és meggyilkolásához.

Tudja, nem különösebben élveztem magát az ölést; a becserkészést, a tervezést, a vadászatot sokkal jobban szerettem, magyarázta Richard.

Richard egy ilyen Bucks Countyba tett gyakorlótúra közben vette észre a nagy, rágcsálószerű állatot egy vastag tölgyfa tövében. Azt hitte, mormota, és közelebb óvakodott hozzá. Néma csend volt, csak a levelek susogtak az enyhe szélben. Negyvennyolcas lábának

ujjain osonva, a fákat és a bokrokat használva fedezéknek, olyan közel lopózott, ahonnan már biztos volt a találat – mindig fontos volt számára, hogy az első lövése halálos legyen. Ügyelt rá, hogy széllel szemben mozogjon, így sikerült elkerülnie, hogy az állat megriadjon. Amikor megfelelőnek találta a helyzetét, célzott és lőtt.

Eltalálta a jászágót, csak hogy az életben maradt, és hátsó lábával hasztalan rugdosta a meleg augusztusi levegőt. Ahogy Richard közelebb húzódott, megállapította, hogy valójában egy nagy vándorpatkánnyal – *Rattus norvegicus* – akadt dolga. Az állat a metszőfogait kivillantva vicsorgott rá. *Kemény legény*, gondolta Richard.

Nem vágyott rá különösebben, hogy szenvedést okozzon a patkánynak; csodálta tökösségéért, ezért gyorsan megölte. Éppen továbbállt volna, amikor észrevett egy barlangot a zöld mohával benőtt meredek gránitfal tövében, egy sűrű szederbokor mögött.

A mindig kíváncsi Richard elverekedte magát a barlangig, és belépett. Azonnal megérezte a patkányok szagát, látta az ürüléküket, de egyetlen állatot sem észlelt. A barlang mélyen a gránit belsejébe nyúlt, és pár lépés után már olyan sötét volt odabent, hogy nem lehetett látni semmit. Richard elővette a nála lévő kis zseblámpát. Továbbra sem bukkant fel egy patkány sem, de érzekelte a jelenlétüket. Richardnak nemcsak szinte emberfeletti ereje volt, de elképesztően jó szaglással és éles hallással is rendelkezett. Az érzékei felértek egy ragadozóival – egy olyan lényével, amelyik rendszeresen vadászik, hogy húst szerezzen az életben maradáshoz.

Kilépett a barlangból, és miközben az autója felé sétált, a patkány járt az eszében. Ördögi ötlete támadt. A puskát a gyapjúbéléses bőrtokba csúsztatta, és betette a csomagtartóba. Nem akarta, hogy a felesége vagy a gyerekei meglássák. Mindig kínosan ügyelt rá, hogy a családja ne tudja meg, mivel foglalkozik valójában. Ehhez el kellett rejtenie előlük gyilkolóeszközeinek tekintélyes arzenálját, amelyet borotvaéles kések, a legkülönfélébb pisztolyok (közük több hangtompítós), különféle mérgek (a cián volt a kedvence), tüskés buzogányok, kézigránátok, egy számszeríj, jégcsákányok,

kötelek, drótok, robbanóanyagok és nejlonzacsókó alkottak, hogy csak néhányat említsünk. Különösen kedvelte a 22-es kaliberű pisztolyokat, mivel tudta, hogy miután a golyó behatol a koponyába, általában többször irányt változtat, és komoly agykárosodást okoz. Nagyon szerette ezenkívül a 38-as Derringert, mivel kis mérete miatt könnyen el lehetett rejteni, de ha dumdumgolyóval töltötték meg, közlelről halálos volt... egy lovat is le lehetett teríteni vele. Simán magával tudott vinni két 38-ast, egy kést meg egy nagyobb kaliberű automata fegyvert, amikor munkába indult.

Pár nappal később Richard ismét ellátogatott a barlangba Bucks Countyban. Szitált az eső. Az augusztusi erdő mélyzöld lombjai vízcseppektől csillogtak. Richard ezúttal is magával vitte a puskáját, de volt nála egy barna papírzacsó is egy kiló darált marhanyakkal. Amikor a barlang sötét szájához ért, több száz patkánylábnyomot észlelt a nedves talajon. Úgy tizenöt lépést haladt befelé a barlangba, amikor megütötte az orrát a patkányok rettenetes büze. Letette a húst, és elment.

Amikor másnap visszatért, a húsnak nyomát sem találta. Elmosolyodott. Tudta, hogy a patkányok dögevők, bármit felzabálnak, és azon gondolkodott, vajon megennének-e egy embert is. Kíváncsi volt rá, vajon önkéntelen bűnrészessé tehetné-e őket kínzásban és gyilkosságban.

Richard elgondolkodva szállt be a Lincolnjába, és visszahajtott New Jerseybe. A feleségével, Barbarával és három gyerekükkel élt Dumont városában, a Sunset Street 169. szám alatt egy osztott szintű, cédrusból épült házban. Kellemes felső középosztálybeli környék volt, kiváló hely a gyerekek felnevelésére. A szomszédok ismerték egymást. Az emberek jó reggelt meg jó estét köszöntek, és komolyan is gondolták.

Barbara csinos, magas, olasz származású nő volt. Sütött róla a stílus és az elegancia. Még kopott farmerben és kinyúlt pulcsiban is látszott rajta, hogy minden rendben van vele, és jól érzi magát a

bőrében. Különösen hosszú lába volt, és karcsú alakja éppen tökéletes ívben domborodott, ahol kellett. Egyáltalán nem látszott rajta, hogy három gyereket szült – két lányt, az akkor nyolcéves Merricket és a hétéves Christ, meg egy fiút, a hároméves Dwayne-t. Ráadásul Barbara kétszer is elvetélt a Richard hatalmas kezeitől elszenvedett fizikai bántalmazás miatt. *Amikor Richard kijött a sodrából, olyan volt, mint egy elefánt a porcelánboltban – minden törhetett, mindegy volt, mennyire drága. Az egyik pillanatban a legkedvesebb, legfigyelmesebb férfi tudott lenni, a következőben meg a legdurvább állat a föld színén, akinek a kegyetlensége nem ismert határokat,* magyarázta nemrég Barbara.

Amikor Richard aznap hazaért, Barbara éppen vacsorát készített. Soha nem tudta, milyen hangulatban lép be a férje az ajtón, és mindig óvatos szorongással köszöntötte. Nem mosolyodott el, amíg Richard nem mosolygott. Ebben ezúttal nem volt hiba, Richard megcsókolta, aztán a gyerekek is kaptak egy-egy puszit. Barbara azonnal tudta, hogy a férje nincsen rossz hangulatban.

A nő egyszerre két férfi felesége volt: *a jó Richardé és a rossz Richardé,* ahogy magában gondolt rájuk. Szerencsére ma a jó Richard érkezett haza. Miután megmosakodott, a férfi összerakott egy piros tűzoltóautót Dwayne-nek. Türelmesen ült a padlón a játékszer és egy csavarhúzó társaságában.

Barbara megtett minden tőle telhetőt, hogy megóvja Dwayne-t a rossz Richardtól. Szinte minden hétvégén elküldte az édesanyjához, hogy véletlenül se essen bántódása, ha pedig látta, hogy Richard hangulata változóban van, összeszorítja a száját, és lassan el-sápad, azonnal kicsempészte a kisfiút a házból. Amikor a férfi halk, kattanásszerű hangot hallatott a szája bal sarkával, mindannyian tudták, hogy futni kell. Az a hang olyan volt, mint a figyelmeztető sziréna légitámadás előtt.

Richardnak Merrick volt a kedvence. A kislány beteg vesével született, gyakran kellett befeküdni a kórházba, és több műtéten is átesett. Richard ilyenkor mindig vele volt, a kezét fogta, és a haját

simogatta. *Nem is lehetett volna törődőbb és figyelmesebb*, mondta Barbara.

Merrick soha nem neheztelt az apjára a tetteiért. Akár Barbarát verte meg, akár a bútorokat törte össze, akár a játékokat tépte szét, akár bögréket vagy más holmikat zúzott darabokra, a kislány mindent megbocsátott neki. Semmi sem az ő hibája volt. Merrick mélységesen szerette az ő apukáját, bármi is történt.

Chris viszont nem felejtett, apja minden kitörését megjegyezte, különösen azokat, amikor az édesanyját bántotta. Ő is szerette Richardot: mégiscsak az apja volt, és a jó napjain kenyérré lehetett kenni. Csakhogy gyűlölte azt az embert, akivé átváltozott, amikor elfogta a megmagyarázhatatlan dühroham. Akármennyire is elborult azonban az agya, Richard sem a lányait, sem Dwayne-t nem ütötte meg soha.

Ha, magyarázta Barbara, valaha is kezet emelt volna bármelyik gyermekre, megtaláltam volna a módját, hogy megöljem, és ezt ő is tudta.

Azt viszont Barbara sem vette számításba, vagy talán egyszerűen nem fogta fel, hogy Richard kitörései mekkora kárt okoztak mélyen a lányok lelkében. Chrisnek és Merricknek is aranyló szőke haja és édes, szív alakú arca volt – mindkét szülőjüktől a legszebb vonásokat örökölték. Chris szeme halványkék volt, Merrické pedig mézszínű. Mindketten rendkívül vonzónak hatottak Richard széles szláv arccsontjával, Barbara hosszú, tökéletesen egyenes orrával és erős állával és a lengyelek világos bőrével. Annyira hasonlítottak egymásra, hogy az emberek sokszor ikreknek hitték őket. Barbara szívesen vásárolt nekik egyforma ruhákat, mindig mindenkétől. A legtöbb családi fotón a két kislány egyforma holmikat viselt, miközben a fényképezőgépnek szánt mosoly mögül áradt a szomorúság. A lányok egyházi iskolába jártak, félénkek és udvariasak voltak – tökéletes kis hölgyek. Melegségükkel, odaadásukkal, barátságos mosolyukkal mindketten könnyen barátkoztak.

Chris és Merrick most az édesanyjuknak segítettek megteríteni az asztalt. A család nemsokára leült vacsorázni. Sült csirkét ettek

krumplival, Richard egyik kedvenc ételét. A kívülálló számára teljesen hétköznapi, normális, boldog családnak tűntek. A valóságban az asztalfőn ülő férfi, aki olyan türelmesen szelte a sült csirkét, és szeretettel osztotta ki a falatokat, Amerika egyik legtöbbit foglalkoztatott bérgyilkosa volt.

A megbízás szeptember első hetében érkezett. Az áldozatnak szenvednie kellett. Ez volt az utasítás. Az ügyfél azt ígérte, ha szenved, megduplázza az árat, és nem tízezer dollárt fizet készpénzben, hanem húszezret. A célpont Nutleyben élt, New Jersey államban, egy előkelő házban, kanyargó kocsibehajtóval és elegáns fehér oszlopokkal a kosfejet formázó, rézkopogós, nagy mahagóniajtó két oldalán. Richard semmit sem tudott az illetőről azon kívül, hogy szenvednie kell a halála előtt. Minél kevesebbet tud róla, annál jobb.

Richard bármikor hozzájuthatott egy kamerához, mert pornográf filmeket forgalmazott végig a keleti és a nyugati part mentén, meg persze a kettő között is. Társa, aki a pénzt biztosította a cég elindításához, a hírhedt Roy DeMeo volt – a Gambino család pszichopata katonája. DeMeo nagyon értett a pénz előteremtéséhez. Lopott autókkal, kábítószerekkel meg pornófilmekkel kereskedett, de uzorakölcsönökkel is foglalkozott, és bérgyilkosoknak közvetített megbízásokat. A legbrutálisabb és legfélelmetesebb csapatot állította fel a szervezett bűnözés történetében. Közvetlen főnöke Nino Gaggi volt, aki egyenesen Paul Castellánónak, New York valaha volt egyik legnagyobb és legsikeresebb bűnözőcsaládja fejének jelentett. Castellano sógorától, a szervezett bűnözés egyik valódi legendájától örökölte a tisztséget: magától Carlo Gambinótól.

A terve megvalósításához szükséges kamera, szürke ragasztószalag és bilincs a csomagtartóban hevert. Richard tudta, hogy a célpont mindennap délelőtt tíz órakor indul munkába. Gondosan tanulmányozta az útvonalat, amit ilyenkor megtett, és azt tervezte, hogy egy elhagyatott saroknál lévő stoptáblánál kapja el a férfit, ahol mindenképpen meg kell állnia, mielőtt befordul. Richard nem

szívesen dolgozott fényes nappal, de azt a feladatot kellett elvégeznie, amit kapott.

Amikor a férfi megjelent az úton, és a stoptáblához közelített, Richard már ott várta: felnyitotta a kocsija csomagtartóját és motorházfedelét, majd barátságos mosollyal szimpatikus arcán, ártatlanul állt az autó mellett, miközben a vészjelző folyamatosan villogott. Egyik kezével a zsebébe rejtett 357-es Magnumját szorította. Leintette a férfit. Amikor az megállt, a vezetőoldali ajtó mellé lépett. A célpont bosszúsan tekerte le az ablakot. – Mi van? – kérdezte.

– Kösz, hogy megállt, cimbora – kezdte Richard, aztán a következő mozdulatával egyetlen szemvillanás alatt a férfi fejéhez szorította a vastag kék-fekete Magnumot, miközben a másik kezével kirántotta a kulcsot a műszerfalból. Az egész olyan volt, mint valami bűvésztűkk.

– Mi a faszom... – kiáltott fel a célpont. Magas, kerek képű, erős tokájú, kopasz, megtermett férfi volt. Richard feltépte az ajtót, kirángatta áldozatát a kocsiból, és pisztolyát az oldalához szorítva gyorsan betaszigálta saját kocsija nyitott csomagtartójába.

– Fizetek magának... Adok...

– Pofa be! – Richard hátrabilincselte a férfi kezét, és leragasztotta a száját. – Ha bármi zajt csap, megölöm. – A begyakorolt hátborzongató nyugalom a hangjában olyan volt, mint egy éhes orszlán közletről jövő üvöltése. Richard lecsukta a csomagtartót meg a motorház fedelét, beszállt a kocsiba, és lassan elindult. Másodpercek alatt elkapta a célpontot, anélkül, hogy bárki észrevette volna. A munka első részével végzett is.

Bucks Countyban a fák tűzvörös, forró narancs és merész sárga színekben pompáztak. A lassan aláhulló levelek olyanok voltak, mint a tarka pillangók a tavasz első napjaiban. Richard egy elhagyatott helyen leparkolta a kocsiját, előrángatta a célpontot a csomagtartóból, elvezette a korábban talált barlanghoz, és megkereste a helyet,

ahol annak idején a húst hagyta. Ott lefektette a férfit, és gondosan körbetekerte a bokáját, a lábát meg a karját ragasztószalaggal, ahogy a szorgalmas pók szövö körbe az áldozatát a fonálával. A célpont szeméből sütött a pánik, ahogy kidülledt nagy, kerek arcából. Kétségbeesetten próbált megszólalni, hogy felajánlja Richardnak minden vagyonát, de a szürke ragasztószalag kitarzott, és csak elkeseredett hörgés tört elő a szájából. Richard számtalanszor hallotta már, amit mondani akart. A szavak mostanra el sem jutottak a tudatáig. Nem érzett megbánást, nem volt lelkiismerete, hiányzott belőle minden együttérzés. A munkáját végezte, és ezek az érzések szóba sem jöhettek. Richard nyugodtan sétált vissza a kocsijához. Fogta a kamerát, az állványt és egy mozgásérzékelőt, ami akkor aktiválta a kamerát és a reflektorokat, amikor előjöttek a patkányok, aztán a barlangba vitte őket, és mindent gondosan elhelyezett. Amikor végzett, levágta az áldozat ruháit – becsinált félelmében –, és egyszerűen otthagya.

Ahogy lefelé ballagott a domboldalon a kocsijához, kíváncsi volt, mi fog történni. Vajon a patkányok élve eszik meg a férfit? Azt sem tudta, ő maga hogyan fog reagálni az ilyesmire. Gyakran elgondolkodott rajta, hogy tud ilyen hidegvérű lenni. Így született, vagy ilyenné vált? A természet vagy a neveltetése tette könnyörtelen szörnyeteggé? Kisfiúkora óta újra meg újra feltette magának ezt a kérdést.

Richard megígérte a lányainak, Merricknek és Chrisnek, hogy elviszi őket a Lobelsbe, ahol egyházi iskolák egyenruháit árulták. Barbara nem érezte magát túl jól, és nem tartott velük. A lányok imádtak az apjukkal vásárolni, mert megkaptak bármit, amire csak szemet vetettek. Nem volt más dolguk, mint hogy rámutassanak valamire, és máris az övék volt. Richard nagy szegénységben nevelkedett, kisfiúként New Jerseyben sokszor ételt kellett lopnia, ha enni akart, és megfogadta, hogy az ő gyerekei sosem fognak hiányt szenvedni semmiben.

A lányok izgatottan ültek Richard mögött a hátsó ülésen. Mindketten tudták, hogy az apjuk gyakran keveredik összetűzésbe más sofőrökkel amiatt, ahogy vezetnek. Magukban azt remélték, hogy ma semmi ilyesmi nem fog történni. Amolyan rituálé volt ez a számukra – a drukk, nehogy az apjuk kivetközön magából vezetés közben.

Richard az úton úgy viselkedett, mint egy rendőr, magyarázta Barbara. Ha észrevette, hogy valaki hibázott, akár csak index nélkül kanyarodott, képtelen volt megállni, hogy ne szóljon. Úgy értem, ne szóljon, tudja, valami nagyon gorombát.

Mindkét lánynak négy blúzra és két szoknyára volt szüksége a tanév során. Az Emersonban lévő boltban Richard négy sűrű rakkott szoknyát vett nekik meg tizenöt blúzt, két tucat térdzoknit, két kék blézert, öt mellényt és fél tucat tornaruhát. A bevásárlás apával olyan volt, mint a karácsony.

Richard boldog volt, amiért örömet szerzett a lányainak, készpénzzel fizetett, és már indultak is. Azt tervezték, hogy még megállnak a Grand Unionnál, vásárolnak némi élelmiszert, aztán hazamennek. Kétsaroknyira jártak a bolttól, amikor egy nagy kombit vezető nő bevágott Richard elé. A férfi felháborodottan fékezett le mellette a következő pirosnál. A kombi hátsó ülésén több gyerek is utazott.

– Apa... Apa, ne húzd fel magad! – könyörgött Merrick. – Légyszi, Apa! – De a nő komisz, leereszkedő pillantást vetett Richardra, aztán elfordította a fejét, mintha közönséges örülttel lenne dolga. A következő pillanatban Richard már ki is pattant a kocsiból. A kombi mellé lépett, kinyitotta az ajtót, aztán két erős rántással szó szerint kitepte a helyéből.

A nő halálra válva nézett rá.

Richard elégedetten visszazállt az autóba, és elhajtott.

– Légy szíves, nyugodj meg, Apa! – könyörgött Chris megint.

– Csend! – mordult rá a férfi. Úgy tűnt, ennél csúnyább szó talán a világon sincs.

Négy nappal később Richard visszatért a barlangba. A patkányok élve felfalták a férfit. Minden húsa eltűnt. Richard zseblámpájának fakó sárgás fénye csak a célpont szétszóródott csontjait világította meg – elmondhatatlan látvány volt.

Richard kíváncsian nézte a munkáját. Gondoskodott róla, hogy a kamera mindent rögzítsen... Azt, ahogyan a hatalmas patkányok először még óvatosan megközelítették a szabadulni próbáló, de csak tehetetlenül vergődő férfit, aztán ahogy az állatok egyre többen lettek, kezdtek fokozatosan felbátorodni, és bele-beleharaptak. A fülével kezdték, aztán a szemével folytatták. *Rusnya kis bitangok*, gondolta Richard.

Fogta a felszerelését, és elment. A szállingózó hó gyöngyházfényű takaróval terítette be az erdőt. Minden fehér volt és tiszta, mint egy mesekönyv illusztrációja. Ünnepeles csend telepedett a fákra. A férfi tudta, hogy a friss hó minden nyomát el fogja fedni.

Richard elvitte a célpont élve elfogyasztásáról készült felvételt annak, aki a gyilkosságot megrendelte.

– Szenvedett? – kérdezte a férfi. A hangja nyers volt, a modora otromba, a szemei halottak, mint két golyó ütötte lyuk.

– Ó, igen, nagyon is szenvedett – felelte Richard.

– Tényleg?

– Tényleg – erősítette meg Richard, és átadta a szalagot. Együtt nézték végig. A férfi láthatólag boldog volt, bár azért el is borzadt, látván, hogy mit talált ki és vitt véghez a bérgyilkos. Át is adott tízezer dollárt a megbízás teljesítéséért, majd még tízezer, amiért az áldozat szenvedett a halála előtt.

– Jó munkát végzett – mondta. Richard szerette, ha a megrendelői elégedettek voltak, így sikerült egyre több bevételre szert tennie az évek során. Fogalma sem volt róla, mit tett a célpont, amivel kiérdemelte ezt a sorsot. Nem is érdekelte. Ez nem tartozott az üzlethez. Minél kevesebbet tudott, annál jobb volt.

A jól végzett munka után Richard hazament, közben pedig megint azon gondolkodott, hogyan lehetséges, hogy fel sem veszi az ilyesmit, hogy ennyire rideg, és hiányzik belőle minden emberi érzés. A gyerekkorára gondolt, mire az állkapcsa izmai kemény csomóba rándultak össze, és megint azt a kattanó hangot hallatta szív alakú szájának bal sarkával. Hosszú, mély lélegzetet vett, bekapcsolta a rádiót, és egy countryzenét sugárzó adóra hangolta. Richard szerette a countryt. Az egyszerű dalszövegek és az ismétlődő dallam lecsillapította.

Továbbra is a gyerekkorára gondolt, a barbár kegyetlenségre, amit el kellett viselnie, de tudta, hogy hamarosan hazaér, ahol ismét a szerető férj, a bőkezű apa és az elkötelezett családfő köntösét öltheti magára.

Leparkolt a háza előtt, de egy darabig még némán ült, és azon merengett, vajon miért különbözik annyira más emberektől. Ilyen gondolatok töltötték meg a fejét akkor is, amikor végül kiszállt az autóból, és macskakönnyedségű lépteivel bevonult, mint egy csúcsformában lévő díjbirkózó.

Első rész

A kaszás születése

1

Halálos bűn

A HUSZADIK SZÁZAD FORDULÓJÁN Richard Kuklinski szülővárosa, a New Jersey állambeli Jersey City nyüzsgő lengyel közösség volt. A számos lengyel katolikus templom és a bőséggel vállalható kétkezi munka miatt a bevándorlók tömegével özönlöttek Jersey Citybe.

A Lackawanna, az Erie, a Pennsylvania és a Central vasúttársaságok mindegyike irodát tartott fenn a városban. Itt volt a végállomása az Egyesült Államok minden sarkából érkező, a legkülönbélebb termékeket a keleti partra szállító vonatoknak. A környéket ellepték a terebélyes pályaudvarok. Alig akadt olyan utca, amelyiknek a mentén ne futott volna egy sín pár. A Jersey Cityt átszelő legszélesebb út, a Railroad Avenue két sávja között végig bakok vezettek. Az erős fekete mozdonyok által vontatott hosszú, rozsdaszínű szerelvények hozzátartoztak a mindennapokhoz; a súlyos zakatolás és a gőzösök minden irányból érkező éles sípolása a hét minden napján éjjel-nappal hallatszott.

New Jersey állam északkeleti végében Jersey City ideális közelségben helyezkedett el Manhattan forgalmas metropoliszához, és a legkülönbélebb áruk indultak innen tovább Amerika keleti partja mentén. A Hudson folyó legdélebbi pontjánál a város alig több mint egy kilométernyire feküdt Manhattantól – a világ közepétől –, és a hajók folyamatosan szállították az árut a partot ellepő mólókhoz. Ha tiszta volt az idő, Manhattan olyan közelinek tűnt, hogy az embernek az az érzése támadt, szó szerint csak egy kőhajításnyi távolság választja el a két várost.

Valójában azonban Jersey City annyira különbözött New Yorktól, mintha egy másik bolygón lett volna. Szegény munkások éltek itt, akiknek küszködniük kellett, hogy előteremtsék a mindennapi betevőre valót. Igen, rengeteg állás akadt a városban, de az mindig megerőltető fizikai munkát jelentett szánalmasan alacsony bérért cserébe. Nyáron elviselhetetlen tudott lenni a hőség meg a pára. A környék lecsapolatlan mocsarai miatt éjszakánként sötét szünyogfelhők lepték el az eget. Télen brutálisan hideg volt, amit csak még csípősebbé tett a Hudson torkolatán át az Atlanti-óceán felől érkező szél. Ezekben a hónapokban a város olyannak tűnt, mintha Szibéria északi csücskébe költözött volna.

A Frank Sinatra szülővárosa, Hoboken közelében lévő Jersey City keménykötésű, kék galléros munkások és keménykötésű, kék galléros utódaik alig civilizált városa volt. A gyerekek gyorsan megtanulták, hogy ha nem védik meg magukat, eltapossák őket, és áldozat lesz belőlük. Az erőseknek jól ment a soruk, és felnéztek rájuk. A gyengék a peremre szorultak, és semmibe vették őket.

Richard Kuklinski édesanyja, Anna McNally a Sacred Heart Árvaházban nőtt fel az Erie és a Kilencedik utca sarkán. A szülei Dublinból vándoroltak ki 1904-ben, és az akkoriban Amerika tizedik legnagyobb városának számító Jersey Cityben telepedtek le. Annának két bátyja is volt, Micky és Sean. Nem sokkal a család érkezése után apjukat elvitte a tüdőgyulladás, anyjukat pedig egy teherautó gázolta halálra a Tizedik utcában. A gyerekek árvaházba

kerültek. Csenevészsége és alultápláltsága ellenére Anna mandulavágású szemével és hibátlan, világos bőrével egészen elbűvölő kislány volt.

A Sacred Heart Árvaházban a vallást rákényszerítették a gyerekekre, így hát a szadista nővérek, akik cselédekként és két lábon járó deresként tekintettek rájuk, gyorsan beleverték Annába, hogy félje Istent, a poklot meg az örök kárhozatot. A kislány még tízéves sem volt, amikor egy pap megerőszakolta, és a szüzességével együtt az embersége egy részét is elvette. Annából mogorva, hideg nő lett, aki ritkán mosolygott, és kemény, üres, komor tekintettel élte az életét.

Tízennyolc éves korában el kellett hagynia az árvaházat, ezért kolostorba vonult. Azt tervezte, hogy maga is apácának áll, mert nem értett semmihez, és nem is volt hová mennie. Csakhogy a szűzies élet nem volt Annának való. Nemsokára az egyház által rendezett egyik bálon találkozott Stanley Kuklinskivel, és ezzel el is dőlt a sorsa.

Stanley Kuklinski Varsóban született, Lengyelországban, ahonnan a szüleivel és két fivérével települt át Jersey Citybe. Huszonhat éves korában, amikor Annával találkozott, fess fiatalember volt, aki Rudolph Valentinóra emlékeztetett. Csillogó fekete haját a kor divatja szerint középen elválasztotta, és szoroson a fejére tapasztotta. Stanley azonnal belebolondult Annába, és fáradhatatlanul üldözte szerelmével, amíg végül a lány találkozásuk után nagyjából három hónappal igent nem mondott neki. 1925 júliusában házasodtak össze. Az esküvői fotón egy összeillő, különösen vonzó pár mosolyog, akik előtt nyilvánvalóan ígéretes jövő áll. Anna gyönyörű nővé érett. Olivia de Havillandra hasonlított az *Elfújta a szél*ből.

Stanley-nek viszonylag jó állása volt fékezőként a Lackawanna Vasúttársaságnál. Nem kellett megszakadnia, bár folyton a szabad ég alatt dolgozott, és sokat szenvedett a nyári hőségben meg a rettenetes téli fagyokban. Úgy tűnt, Stanley és Anna kapkodva megkötött frigye jól indul. Béreltek egy hideg folyóvízes lakást egy deszkaházban a Harmadik utcában, nem messze a St. Mary's

templomtól. Csakhogy Stanley szeretett inni, részegen pedig indulatos és gonosz volt. Anna hamarosan rájött, hogy egy feltékeny, önző zsarnokhoz ment hozzá, aki a legkisebb provokációra is olyan brutálisan megverte, mintha egy férfival állt volna szemben. Mivel Anna nem volt szűz a nászéjszakán – soha nem tudta rávenni magát, hogy meséljen a férjének a papról, aki újra meg újra megerőszkolta –, Stanley csavargónak és kurvának nevezte. A nő szörnyen érezte magát emiatt, de sztoikus nyugalommal tűrte a sértéseket, amelyek sűrűn csaptak át erőszakba. Stanley nem volt megtermett ember, de egy bika erejével bírt. Ha berúgott, úgy rángatta Annát, mint egy súlytalan rongybabát. A nő kísértést érzett, hogy beszámoljon a bátyjának, Mickynek a verésekről, de nem akarta tovább rontani a helyzetet. Ráadásul a válás abban az időben szóba sem jöhetett. Anna véresen komolyan vette a vallást, márpedig egy ír katolikus egyszerűen nem válhatott el, és kész. Megtanulta, hogyan fogadja el a rossz dolgokat is az életében.

1929 tavaszán Anna kisfiút szült, az elsőt a négy gyerek közül, akik a világra jöttek, mielőtt a viszonya Stanley-vel végleg elmérgesedett, és a házasság véget ért. A fiút Stanley apja után Floriannek nevezték. Anna alig tudta felidézni a saját szüleit, és az a kevés emléke sem volt kellemes – csak a verések és szidalmak maradtak meg benne.

Remélte, hogy Stanley megenyhül így, hogy gyerek van a házban, de ennek éppen az ellenkezője történt. Ha ivott, a férfi szünet nélkül Annát gyalázta, még azzal is megvádolta, hogy összefeküdt egy másik férfival, amíg ő dolgozott, és Florian nem is az ő fia.

A férfi néha kedvesen bánt Floriannel, többnyire azonban közönyös volt vele, és nem telt bele sok idő, mire a kisfiút is ütni kezdte. Ha Florian túl hangosan sírt, kapott egyet, ha bepisilt, kapott egyet, és Anna nem tehetett semmit. Elment hát a St. Mary's-be, gyertyát gyújtott, és mivel máshoz nem fordulhatott, Istenhez imádkozott. Néha még az is eszébe jutott, hogy elhagyja, sőt megöli Stanley-t, de végül egyiket sem tette meg.

Mindeközben Stanley gyakran magáévá tette Annát, ha akarta a nő, ha nem. Igazi Don Juannak tartotta magát, és gyakran mindenféle előzetes figyelmeztetés vagy előjáték nélkül egyszerűen rámászott Annára: piff-puff, és már végzett is.

Anna ismét teherbe esett, és 1935. április 11-én újabb fiút hozott a világra, akit Richardnak neveztek el. Az újszülött alig két kiló huszonöt dekát nyomott, és sűrű, csillogó haja olyan szőke volt, hogy szinte fehérnek tűnt.

A számlák egyre szaporodtak, ráadásul egy újabb éhes száját is etetnie kellett, így Stanley még gorombább és távolságtartóbb lett. Pénteken mindig részegen állított haza, gyakran más nők illata lengte körül, és rúzsfolatok is akadtak a gallérján, Anna mégsem tehetett semmit, mert a férfinak egyetlen apró megjegyzés elég volt ahhoz, hogy ütni kezdje. Stanley saját személyes tulajdonaként tekintett a feleségére, akivel úgy bánhatott, ahogy a kedve tartotta. Ami még rosszabb volt, rákapott, hogy minden vélt vagy valós kihágásért megverje Florianit és Richardot is. A fiúk rettegtek az apjuktól, visszahúzódók, csendesek és fájdalmasan félénkek lettek. Stanley mindig egy vastag fekete övet viselt, amit villámgyorsan le tudott kapni magáról, és már könyörtelenül csépelte is vele a fiait. Ha Anna megpróbált közbeavatkozni, ő is kapott. Az erőszak általában a nemi vágyát is felkeltette, mert miután megverte feleségét és a fiúkat, szexet akart, és mire Anna észbe kapott, máris próbálta beleerőltetni magát.

Amióta Richard az eszét tudja, az apja szüntelenül verte. *Amikor apám – apám, már ez is egy vicc –, hazajött, és én köszöntem neki, ő rendszerint egy pofonnal köszönt vissza.*

Stanley tiszta whiskeyt ivott, és sörrel öblítette le. Ha részeg volt, még ocsmányabbul viselkedett, és még kevésbé türtőztette magát. Sokszor az ökle köré tekerte az övét, és úgy ütötte a fiúkat. Ez olyan volt, mintha egy bottal esett volna nekik. Nemegyszer előfordult, hogy Florian és Richard az eszméletét is elvesztette a veréstől. Richard annyira félt az apjától, hogy ha csak meglátta, vagy

meghallotta a hangját, bepisilt. Ettől persze Stanley bedühödött, és megverte a fiút. Stanley lényegében apránként kiverte másodszülöttjéből az együttérzésre és a sajnálatra való nagyon is emberi hajlam utolsó szikráját is, amivel nyilván kijelölte azt az életutat, amit később Richard bejár.

Stanley Kuklinski végül megtette az elképzelhetetlent: megölte Floriant. Akkorát szózott a törekeny fiú fejére, hogy az elterült a földön, és soha többé nem állt fel. A férfi kényszerítette Annát, hogy mondja azt a családnak, a barátoknak és a hatóságoknak, hogy Florian akkor halt meg, amikor leesett a lépcsőn, és beverte a fejét. A kitalált történetet senki nem vonta kétségbe, és Floriant felravatalozták Kuklinskiék nappalijában, nem messze a St. Mary's templomtól, ahol a szerencsétlen pár összeházasodott.

Richard alig ötéves volt, amikor Stanley megölte a bátyját. Anna azt mondta neki, Florian elütötte egy autó, és meghalt. Richard akkor még nem értette, mit jelent a halál. Csak annyit tudott, hogy Florian egy olcsó, fenyőillatú koporsóban fekszik a nappaliban, és olyan, mintha aludna. Az édesanyja és a rokonok sírtak, imádkoztak, gyertyákat gyújtottak, csillogó fekete rózsafüzéreket morzsoltak, de mindhiába, mert Florian nem ébredt fel. Az ötéves Richard meredten bámulta falfehér bátyját, az egyetlen barátját, és nagyon szeretete volna tudni, miért nem kel fel. Azelőtt mindig felkelt...

Ébredj fel, Florian, ébredj fel, könyörgött némán. Ne... kérlek, ne hagyj itt egyedül! Florian... Florian, kérlek, ébredj fel...

De Florian nem ébredt fel.

2

Aljas utcák

FLORIAN HALÁLA UTÁN Stanley egy darabig kesztyűs kézzel bánt Richarddal, nemsokára azonban megint minden ugyanúgy ment tovább, mint régen, csak a verések még brutálisabbak és még gyakoribbak lettek. Mintha a férfi a fiát hibáztatta volna minden igazságtalanságért, ami valaha is történt vele, a csapdákért, amiket az élet állított neki. Annak rendje és módja szerint le is verte ezeket Richardon. Anna válaszul továbbra is a templomba járt, és néma imáiban Istent kérte, hogy segítsen – hiába ölte meg Stanley az idősebbik fiát. Amikor a férje Richardot verte, ő általában a fal felé fordult, és hevesen imádkozott. A kisfiú gyakran zúzódásokkal és horzsolásokkal a testén, fájdalmak közepette feküdt le aludni. Még az is előfordult néha, hogy a lila foltok miatt nemhogy iskolába nem mehetett, de az utcára sem tehetette ki a lábát.

Nem meglepő hát, hogy Richard fájdalmasan félszeg, gátlásos fiú lett, híján minden önbizalomnak. Brutális, erőszakos helynek látta a világot, ahol csak fájdalom és szenvedés vár rá. Gyakran eszébe jutott, vajon hol lehet a bátyja, de nem sikerült rájönnie. Az édesanyja

azt mondta, a mennyországban, de neki fogalma sem volt, hogy lehet oda eljutni. Richard nagyon közel állt Florianhoz. Egymást ölelték, amikor apjuk az anyjukat ütötte, és darabokra zúzta a család szerény vagyontárgyait. Most viszont Florian már nem volt sehol, és Richardnak egyedül kellett szembenéznie az apjával. Vékony, törekény fiú volt, és nem tartott sokáig, hogy a környékbeli keménylegények rászálljanak, amitől csak még magányosabbnak és védtelenebbnek érezte magát. A problémái egyre csak gyűltek.

Két közelben élő ír testvér rendszeresen bántotta Richardot. Egy szombat reggel különösen durva verést osztottak ki neki, végül azonban sikerült elfutnia előlük. Stanley mindent látott az ablakból, és amikor a fiú felért a lakásba, ő ütötte tovább az övével. Azt követelte tőle, hogy menjen vissza, és szálljon szembe a fivérékkel. – Márpedig az én kölköm nem lesz beszari! – ordította, és a fia arcába vágott a szíjjal.

Richard bőrén égett a vörös csík, ahogy zavartan visszasietett az utcára. – Menj, kapd el őket! – parancsolt rá az ablakból Stanley, és a fiú engedelmeskedett. Maga is meglepődött, milyen vad ellenségesség támadt benne, ahogy nekiment a mit sem sejtő fivéréknek, és alaposan helybenhagyta őket. Apjuk, egy O'Brian nevű nyakigláb férfi, hirtelen előkerült a házból, és durván ellökte Richardot.

A fiú döbbenetén figyelte, ahogy Stanley szó szerint kiugrott az első emeleti ablakon, majd miután magabiztosan két lábra érkezett, átrohant a Harmadik utcán, és felpofozta O'Briant. – Amíg a te gyerekeid ütötték az enyémet, csak nézted, és nem tettél semmit. Amikor az enyém nem hagyta magát, leállítottad. – Ezzel Stanley akkorát húzott be a másik férfinak, hogy az eszméletlenül terült el ott a járdán, mindenki előtt, a St. Mary's templom közvetlen közelében.

Richard legszívesebben odarohant volna az apjához, hogy megölelje, és köszönetet mondjon neki, amiért kiállt mellette, amiért mindent helyrehozott, de tudta, hogy ilyesmiről szó sem lehet. Szigorúan tilos volt bármiféle érzelmet kimutatnia Stanley iránt.

A fiú azon a szombat délutánon megtanulta, hogy mindig az erősebbnek van igaza. Gyakran elgondolkodott rajta, vajon miért nem szeretik a szülei, és mit tett, hogy ez a közöny és brutalitás az osztályrésze. Egyre inkább magába fordult, minden idejét egyedül töltötte, nem talált magának barátokat. A kisfiúban lassan izzó harag gyűlt.

Mivel Stanley a keresete legnagyobb részét hétvégi ivászatokra meg kurvákra költötte Jersey City és Hoboken kocsmáiban, a család nélkülözött, és sosem jutott elég pénz ételre meg meleg ruhára. Richard minden holmija szakadt volt és piszkos, az osztálytársai pedig rendszeresen csúfolták – hülye poláknak meg madárijesztőnek szólították hosszú karjai és lábai miatt. A fiúban gyorsan kisebbségi komplexus alakult ki, ami aztán végigkísérte az egész életét. A lengyel, az olasz és az ír gyerekek között folyamatos volt az ellenségeskedés, Richard pedig állandó célpontja lett az olaszok és az írek ugratásainak, gonosz tréfáinak meg ütlegeinek. Gúnyolták a lyukas ruháit, a szakadt cipője miatt. Annát láthatólag egyáltalán nem foglalkoztatták fia holmijai. Csak a templom, az imádság, a gyertyagyújtás meg a rózsafüzér érdekelte – csakhogy ezek közül egyik sem segített a fián.

A nő hamarosan ismét teherbe esett, és ezúttal egy koraszülött kislánynak adott életet, aki a Roberta nevet kapta. Kuklinskiéknak valamivel később aztán megszületett Joseph nevű negyedik gyermekük is, aki Richard bátyjához hasonlóan maga is könyörtelen gyilkossá, valódi pszichopátává vált.

Most, hogy három kisgyereket kellett etetnie és ruháznia, Stanley még gonoszabb lett. Elkezdte hazahordani a kocsmákban felszedett ledér nőket, és nyíltan paráználkodott velük. Ha Anna panaszkodott, az övével meg az öklével ütötte, és rúgta, ahol érte. Stanley volt a ház ura, és azt tett, amit csak akart. Richard egyszer megpróbált anyja segítségére sietni, de a férfi olyan erővel ütötte fejbe, hogy egy fél éjszakára elveszítette az eszméletét. Amikor

magához tért, akkora púp volt a halántékán, mint egy citrom, és órákig még a saját nevére sem emlékezett. Ekkorra végképp meggyűlölte az apját, és gyakran fantáziált arról, hogy megöli.

Stanley végül összeállt egy lengyel nővel, és szerencsére egyre ritkábban járt haza. Anna két helyen is munkát vállalt. Napközben az Armond Meatpacking Companynál dolgozott, esténként pedig a St. Mary's templomban takarított.

Időközben igazi vallási fanatikus lett belőle, és megpróbálta rákényszeríteni hitét a gyerekeire is, elsősorban Richardra. Ragaszkodott hozzá, hogy a fiú katolikus iskolába járjon, ő azonban meggyűlölte az egyházat és annak korlátozó, álszent tanításait. Ez leginkább a St. Mary's brutális apácáinak és papjainak volt köszönhető, akik előszeretettel folyamodtak testi fenyítéshez. A fiú kezdte azt hinni, hogy ezek az emberek még az apjánál is gonoszabbak, pedig ezt igazán nem volt könnyű elérni. Richard erős diszlexiával küzdött, és ahányszor csak az ujjával követni próbálta a betűket, hogy a szemét a megfelelő pontra tudja terelni, számítania kellett rá, hogy valamelyik apáca elkerülhetetlenül odavág egyet a kezére a fémvonalzóval.

A fiú rákapott, hogy bolondozzon az osztályban. Örült, ha meg tudta nevetetni a többieket, még ha minden egyes alkalommal poffonnal is végződött a dolog. Néha a savanyú képű, mogorva apácák megrángatták elálló fülét. Richard úgy érezte, ezek a nők tulajdonképpen élvezik, hogy kedvükre üthetik a rájuk bízott gyerekeket.

Anna ragaszkodott hozzá, hogy a fiából ministráns legyen. Richard minden vasárnap korán kelt, átment a St. Mary's-be, és segített a papnak a misénél. A pulpituson a papok mind barátságosnak tűntek, szép szavakkal beszéltek a kedvességről és a büntelenségről, mintha mindezt fontosnak tartanák. A fiú viszont jól tudta, hogy valójában gonoszak, mindannyian isznak, és minden adandó alkalommal leteremtik, sőt fel is pofozzák a ministránsokat, ha nem elégedettek azzal, ahogyan a rájuk bízott feladatokat végzik

az oltár körül. Az egyik pap még illetlen megjegyzéseket is tett előtte a szexről, és a maszturbálás szépségeit kezdte ecsetelni. Ezt követően Richard ügylet rá, hogy soha ne maradjon kettesben vele. A fiú keveset tudott a szexről, de abban biztos volt, hogy amit a pap szemében látott, az helytelen volt – *bűn*.

Az apácák sem haboztak indokolatlan erőszakot alkalmazni a rájuk bízott gyerekekkel szemben. Egyikük előszeretettel ütött oda fémvonalzója élével, nemegyszer olyan erővel, hogy Richard ujjaiból kicsordult a vér. Miután ez sokadszorra történt meg, a fiúnak elege lett, és felcsattant. – Ha még egyszer megüt, maga hülye pica, betöröm a kibaszott fejét... Ribanc!

Az apáca döbbenetében szóhoz sem jutott. Tűz gyulladt a szemében, kisietett az osztályteremből, és egy ingerült, vörös képű pap társaságában tért vissza, aki olyan erővel képelte fel Richardot, hogy a fiú csillagokat látott; arcán égni kezdett és vörösen felduzzadt a bőr. A pap a fülénél fogva megragadta Richardot, és berángatta az irodájába, ahol egy könyvvel ütötte tovább – a Bibliával, állapította meg a fiú. Aznap este otthon még az anyjától is kapott egy verést.

Richardot attól a pillanattól fogva nem érdekelte a vallás, és meggyőződésévé vált, hogy az apácák meg a papok csak szadista barmok, akik arra használják a vallást meg Isten mindig baljós látúnak tűnő szellemét, hogy riogassák az embereket, és úgy manipulálják őket, hogy az ő akaratuk szerint cselekedjenek. Az egész vallás egyetlen nagy szélhámosság, gondolta Richard, és nemsokára teljesen hátat fordított a katolikus egyháznak, a tanításainak, az útmutatásainak, a parancsainak. Ellenben vigasztalást talált abban, ha egyedül üldögélhetett a templomban. Felnézett Krisztus festett arcára a feszületen, és kérdéseket tett fel neki – arról, hogy hol van Florian, miért olyan kegyetlenek az emberek, hogy miért veri az anyja meg az apja. Soha nem kapott választ. Arra jutott, hogy ha lenne Isten, biztosan nem engedné, hogy a szülők, az apácák meg a papok ilyen brutálisan bánjanak a gyerekekkel.

Nem meglepő, hogy Richard hamarosan állatokon töltötte ki a dühét.

Kóbor kutyák és macskák kerültek a figyelme középpontjába. Rettenetes kínzásokat talált ki számukra, olyan szadista borzalmakat, amiknek nem szabadna egy gyerek eszébe jutnia. Elfogott két macskát, összekötözte a farkukat, aztán felakasztotta őket egy ruhaszárító kötélre, és elégedetten figyelte, ahogy széttépik egymást. Más macskákat bedobott a szeméttégetőbe, aztán begyűjtött, és élvezettel hallgatta az állatok sikolyát, miközben azok hasztalan kaparták a cső falát és próbáltak felmászni. Richard kutyákat is kerített, aztán leöntötte őket benzinnel, és nézte, ahogy lángolva rohangálnak fel-alá. Máskor husángokkal, csövekkel vagy kalapácsokkal verte agyon őket.

Annyi kóbor állattal végzett – talán már akkor arra készült, hogy válogatás nélkül embereket öljön –, hogy teljesen megtisztította tőlük a környéket. Valami nagyon nem volt rendjén a fiatal Richard Kuklinskival, de senki nem figyelt oda a problémáira, így a benne lakó démonok óriásira nőttek.

3

Enyves kéz

RICHARD AZÉRT KEZDETT EL LOPNI, hogy legyen mit ennie. Minden vallásossága ellenére Anna Kuklinski nem volt jó anya. Mintha el sem jutott volna a tudatáig, hogy a gyerekeinek enniük kell, még hozzá rendszeresen. Amikor Stanley végleg elhagyta a családját, Annának egyedül kellett gondoskodnia a megélhetésükről, és bizony nem volt könnyű dolga, hiába csomagolt húst napközben és takarított a St. Mary's-ben este. Mivel négy száját kellett etetnie, fizetnie a lakbért meg a számlákat, soha nem jutott elég pénz semmire. Nem csoda, hogy Richard hamarosan ennivalót kezdett lopni. Korán kelt, és süteményeket emelt el a Drake's teherautójáról, ami mindennap ételt szállított New Jersey boltjaiba és háztartásaiba. Az amúgy félnék és gátlásos fiú meglepően merésznek bizonyult, ha lopásra szánta el magát.

Egy macska könnyedségével járt a Drake-teherautó nyomában, és amikor a sofőr bement valamelyik boltba az oda szánt áruval, beosont a raktérbe, gyorsan felkapott néhány süteményt meg egy-két üveg tejet, és odébbállt. Hetente többször is megtette ugyanezt,

így Roberta húgával meg Joseph öccsével mást is ehettek az olcsó zabkásán kívül, amit anyjuk – úgy tűnt, némiképp vonakodva – az asztalra tett.

Anna maga is szentül hitt a testi fenyítésben. A Sacred Heart Árvaházban olyannyira beleverték a kegyetlenséget, hogy Richard néha még gonoszabbnak találta, mint az apját – márpedig az nagy dolognak számított. Anna próbálta leszoktatni a fiát a lopásról, és ütötte mindennel, amit csak a házban talált: cipővel, partvisnyéllel, hajkefével, fakanállal, fazékkal vagy serpenyővel. Többször úgy sújtott le a fiú fejére, hogy az az eszméletét is elvesztette – annak ellenére, hogy Florian éppen így halt meg. A nő Richard mögé osont, és akkor csapott oda, amikor a fiú nem számított rá. Egyszer, amikor az anyja egy partvisnyéllel próbálta megütni, Richard kitépte a kezéből, mire Anna felkapott egy serpenyőt, de a fiú kirohant a házból.

Richard sokat gondolkodott rajta, vajon miért gyűlöli ennyire az anyja. Gyakran feltette magának a kérdést, miért ilyen kegyetlen vele, mit tett, amivel így magára haragította.

A Jersey City pályaudvarain álló vasúti kocsik szintén nagyszerű élelemforrást jelentettek. Az ország minden sarkából érkezett ide áru, Richard pedig gyorsan rájött, hogy ha feltöri a vagonokat, könnyedén ananászhoz vagy narancshoz, de a hűtőkocsiból még nagy darab húsokhoz is juthat. Anna végül megtanulta elfogadni a hazahordott javakat. Soha nem engedhette volna meg magának, hogy ilyesféle élelmiszereket vásároljon, így hát egy idő után nem büntette többé a fiát, amiért elcsent ezt-azt. Végül is időközben Richard lett a férfi a házban, és ha nem is állt szándékában, de betöltötte az apja szerepét. Lényegében Stanley helyébe lépett, és Anna, Roberta meg Joseph a kenyérkeresőt látta a fiatal fiúban, neki pedig nem volt ellenére ez a szerep. Fontosnak és igazi felnőttnek érezte magát. Annyira belemelegedett a lopásba, hogy ami mozdítható volt, azt hazavitte.

4

Első vér

ANNÁNAK ÁLLAMI TÁMOGATÁSSAL SIKERÜLT valahogyan lakást szereznie egy négyemeletes téglaházakból álló lakótelepen a New Jersey Avenue és a Tizenötödik utca találkozásánál. Ez igazi előrelépést jelentett a család számára. A lakásban volt fűtés, rendes szigetelés, és még a modern szolgáltatások is rendelkezésre álltak. Minden tiszta volt és vadonatúj. Richard imádta az új otthonát, a keményfa padlót, a ragyogást, a szépséget, azt, ahogy a nap besütött az ablakon.

A lakótelepen csupa alacsony jövedelmű munkásember lakott, így Richardot számos potenciális barát és játszótárs vette körül. Magas, vézna, visszahúzódó fiú lett belőle csillogó szőke hajával, mandulavágású, világosbarna szemével és elálló fülével. A környékeliek hamar kötekedni kezdtek vele. Gúnyolták a külseje, a ruhái, a soványsága, a kócos szőke haja meg a füle miatt.

– Hé, te hülye polák! – sértegették gyakran.

Egy öt-hat fiúból álló lakótelepi banda tagjai sokszor nem csak csúfolták Richardot, de fizikailag is bántották. Lökdösték, pofozták,

ide-oda hajigálták a baseballsapkáját, pénzt követeltek tőle. Persze nemigen volt nála egy garas sem, úgyhogy ennek is csak újabb sérteések, pofonok és fenékbe rúgások áradata lett a vége. Ezek az esetek csak tovább táplálták az elkeseredettség tüzét Richard lelkében.

A bandát egy Charley Lane nevű nagydarab, sötét hajú fiú vezette. Pár évvel idősebb, harminc centivel magasabb és jóval zömökebb volt nála. Úgy tűnt, az teszi igazán boldoggá, ha megkeserítheti Richard életét.

Richard nem szerzett barátokat, magányos maradt. Nem volt senki, akiben megbízhatott volna, aki szóba állt vagy baseball-labdát dobált volna vele. Barátokat akart, valakit, aki a szövetségese, a cimborája lehet, aki kiáll mellette, de a lakótelepi fiúk csak bántották, piszkálták és folyamatosan gúnyolták. – Hé, hülye polák! Hé, fogyatékos!

Joseph öccse túl fiatal volt hozzá, hogy a barátja is legyen egyben, Robertának pedig megvolt a maga érdeklődési köre, és egyébként is kevés közös volt bennük.

Richard végül a megtörtént bűnesetekkel foglalkozó magazinkban talált vigaszt. Egy környékbeli édességboltban akadt rájuk, és enyves kezének ügyes ujjaival néhány hetente sikerült újabb lebilincselően izgalmas példányokat lopnia. A fiú merész, különösen ügyes tolvajjá nőtte ki magát. Később elárulta, hogy „született tolvajnak” tartja magát. Máris biztos volt benne, hogy az útja a bűn világába vezet – a törvényen kívülre, a társadalom peremére –, és nem csak elfogadta, hogy így lesz, de még meg is barátkozott a gondolattal.

Richard alapvetően nem szeretett olvasni, a megtörtént bűnesetekről szóló cikkeket azonban szinte falta. Lassan haladt, hosszú, vékony ujjaival követve a sorokat. Egy-egy bekezdést gyakran többször végig kellett rágnia, mire megértette a szavakat, és felfogta rejtett, titkos értelmüket. Mivel ennyire vonzotta a bűn témája, addig küszködött, amíg minden egyes szót ki tudott bogarászni, hogy aztán megforgathassa őket fiatal elméjében, és elképzelje a

hatásos, egyszerű mondatokban elbeszélte lopásokat, rablásokat meggyilkosságokat. Szép időben szívesen sétált le a Hudson folyóhoz, hogy a sebesen, mégis némán száguldó víz mellett olvasson, ahol csend volt, és senki sem zavarta. Jersey Cityvel szemben ott feküdt Manhattan, a nyüzsgő, eleven város, teli magas, impozáns épületekkel és gazdag emberekkel, akik steaket meg más elegáns ételeket ettek mindennap, és Richard meggyőződése szerint mindenkől annyi jutott nekik, amennyit csak akartak.

A fiút leginkább az érdekelte, hogyan oldják meg ezeket a bűncselekményeket, főleg a gyilkosságokat. Órákig képes volt belete-metkezni ezekbe a magazinokba. Más módon aligha ismerkedhetett volna meg a bűnözők világával, és biztos volt benne, hogy az így szerzett információknak később jó hasznát fogja venni. A színes borítós bulvármagazinok egyszerű mondataiból áradó erőszak mér-ges gázként töltötte be Richard gondolatait, és a fiú gyilkosságokról kezdett álmodozni, arról, hogy visszavág azoknak, akik bántották, csúfolták és gúnyneveket aggattak rá. Elkezdte foglalkoztatni, mi lenne, ha kárt tenne másokban... ha embert ölne. Ha kiegyenlíténé a számlát. Ha bosszút állna.

Mint minden tizenéves fiú, Richard is azt akarta tenni, amit a felnőttek. Autóra vágyott, arra, hogy körbehajthasson, és megmutathassa a világnak, hogy neki már kocsija is van, és oda megy, ahová csak gondolja, akár még Manhattanbe, „a városba” is, ha úgy tartja kedve. A Tizenhatodik utcában, a házuk közvetlen közelében volt egy parkoló. Richard nemsokára el is kezdett autót lopkodni, hogy kurta, de izgalmas utakat tegyen Jersey City körül. Mostanra elég magasra nőtt a korához képest, és gyorsan megtanulta a kormánykerék, a fék meg a gázpedál kezelésének finomságait. Imádta ezeket a kis kalandokat. Elhatározta, hogy egy nap valamilyen elegáns kocsija lesz – egy Cadillac vagy talán egy Lincoln Continental. Át akart hajtani a Holland alagúton, hogy körülnézzen a városban, de félt, hogy valamelyik fizetőkapunál megállítják

és kérdezősködni kezdenek. A lopásokat azért nem hagyta abba, és mivel egyedül csinálta, felnőttnek és függetlennek érezte magát. Alig tizenhárom évével büszke volt rá, hogy elég tökös az ilyesféle dolgokhoz.

Azon a télen már elviselhetetlenné vált a helyzet a telepi fiúkkal. Egyszerűen nem voltak hajlandók békén hagyni Richardot. A szurkálódások egyre gyakoribbak, erőszakosabbak és gonoszabbak lettek. Richard egyszer megpróbált visszavágni, mire rettentően elverték – négyen ütötték, rúgták egyszerre, amikor pedig a földre került, leköpték. Olyan szörnyű állapotba került, hogy egy teljes hétig ki sem tudott lépni a lakásból. Anna Kuklinski el akart menni a rendőrségre, hogy lecsukassa a fiukat, de Richard határozottan tiltakozott ez ellen. – Nem vagyok besúgó – mondogatta. – A magam módján rendezem le az ügyet.

Richard már jól ismerte az utca szigorú törvényeit – a legfontosabb ezek közül az volt, hogy tilos a zsarukhoz fordulni. A közeli Hobokenben erős maffia működött. Ami azt illeti, itt rendezte be székhelyét a hírhedt De Cavalcante család (akik később az HBO *Maffiózók* című sorozatához szolgáltatották az inspirációt), és a fiú fiatal kora ellenére is jól tudta, hogy csak a besúgók mennek a rendőrségre.

Nem, elhatározta, hogy akkor és úgy fogja rendezni az ügyet, amikor és ahogy ő jónak látja. A lakótelepiek vezérért Charley Lane-nek hívták. Ő bántotta legtöbbször Richardot, így a fiú minden haragja és bosszúvágya ez ellen a túlméretezett személtáda ellen irányult, aki járás közben úgy billegett, akár egy majom. Miközben otthon lábadozott, Richard fejében éjjel-nappal különféle gyilkossági tervek forogtak. Végiggondolta, milyen lenne leszúrni Charley-t, leütni egy csavarkulccsal, vagy betontömböt dobni a fejére, miközben épp a lakótelep házai között kanyargó keskeny utakon tart valahová. Végül úgy döntött, követi Charley-t, és éjszaka támadja meg.

Egy fogcsikorgatóan hideg péntek este jött el az idő. Richard kivette a folyosón álló szekrényből a vállfákat tartó hatvan centi hosszú vastag farudat. Tökéletes eszköznek találta ahhoz, amit eltervezett – könnyű volt, mégis halálos. A szekrény mellett lógott Florian fényképe, amit Anna mindig megcsókolt a lakásból kifelé menet – a nőnek állandó lelkiismeret-furdalása volt az elsőszülöttjével törtétek miatt, és mert hagyta, hogy Stanley megússza a tetét. Nyomasztó súllyal nehezedett rá a tudat, hogy maga is segített eltitkolni a gyilkosságot, és tisztában volt vele, hogy ettől a tehertől a haláláig nem szabadulhat. A súly alatt fokozatosan meggörnyedt, egyre kisebbnek, alacsonyabbnak tűnt, és később ez gyorsította fel az elmúlását is. Florian fotója mellett a fájdalmas Jézus és a kékbe öltözött erényes Mária is helyet kapott. A mélyen vallásos Anna ezeket is megcsókolta kifelé menet. Ezeken kívül csak egyetlen kép volt a házban, rajta a nő bátyjával, Mickyvel. Ő New York állam északi részét lakott a feleségével, Juliával. Micky kedves, társaságkedvelő férfi volt, aki mindenben segített a hűgának, amiben csak tudott. Egyes-egyedül ő bánt rendesen Richarddal, és még egy órát is adott neki ajándékba, amikor elvégezte az általános iskolát. Az egyik nyáron Richard eltöltött néhány hetet Micky bácsiéknál. Egészen álomszerű élmény volt ez számára, ami végigkísérte az egész életét.

Micky bácsikám volt az egyetlen felnőtt, aki valaha is jól bánt velem, mesélte Richard. *Nagyon rendes ember volt, soha nem fogom őt elfelejteni.*

Micky házában minden ragyogott a tisztaságtól, első osztályú ételeket ettek, és Richard életében először megtapasztalhatta, hogy máshogy, jobban is lehet élni, mint megszokta. Ezt sem felejtette el később soha. Arra vágyott, hogy maga is így éljen.

Azon a fagyos januári estén erős szél súvított a lakótelep házai között, meghajlította a fákat, zörgette az ablakokat. Egész héten esett a hó, és az utakat csillogó fehér jégréteg borította. Richardnak

egyetlen kabátja volt – az is olyan viseltes, hogy kilátszott belőle a könyöke. Magára rángatott hát néhány rongyos pulóvert, becsúsztatta a rudat a kabátja ujjába, és elindult megkeresni Charley Lane-t. Mint a trópusi láz, úgy égett benne a bosszúvágy. Elhelyezkedett a lakótelep New Jersey Avenue-ra nyíló bejárata mellett, és a hátát annak a háznak vetette, ahol a Kuklinski család is élt. Tudta, hogy Charley minden valószínűség szerint errefelé fog hazajönni. Jó párszor látta már megérkezni. A háta mögött lévő téglafalban futott az épület szemétegetőjének csöve; jólesett neki a meleg, igazán azonban a benne égő tűz fűtötte. Figyelte, ahogy a lakótelepen élők ki-be járnak az utca túloldalán lévő kocsmába, ahová Stanley is nemegyszer betévedt. A Jersey City-i fagyban állva Richard az apjára gondolt. Az iránta érzett gyűlölet egyre jobban burjánzott benne, akár egy gennyes daganat, és a fiúnak nemegyszer eszébe jutott, hogy szerez valahonnan egy fegyvert, és megöli Stanley-t. Többé nem is tekintette az apjának. Csak Stanleyként gondolt rá, mint ahogy később sem mondta soha azt, hogy „apám” vagy „apu”. Mindig csak Stanley.

Richardnak fogalma sem volt róla, mióta állt ott, már éppen arra gondolt, hogy feladja a tervét, és hazamegy, amikor egyszer csak megpillantotta Charley-t, amint éppen befordult a New Jersey Avenue-ról a telepre. Egyedül volt. Richardnak elszorult a gyomra, a szíve hevesebben kezdett verni. Kivárta a megfelelő pillanatot, és elhagyta a búvóhelyét. Charley elvigyorodott, ahogy a fiú hirtelen elé toppant. – Te meg mi a faszomat akarsz, polák? – kérdezte. Richard nem szólt egy szót sem, csak nyugodt, hűvös gyűlölettel meredt rá. – Húzz a picsába az utamból, különben megint szétvegem a pofádat, te hülye, kibaszott polák!

– Azt próbáld meg! – mondta Richard. Erre Charley villámgyorsan nekirontott, ő azonban előkapta kabátujjába rejtett fegyverét, és egyetlen pillanatnyi habozás nélkül lesújtott vele a fiú halántékára, közvetlenül a füle fölött. Charley a fejéhez kapott, hátrálni kezdett, döbönt tekintete megtelt haraggal és indulattal.

A félelem és a felhalmozódott gyűlölet keverékétől hajtva Richard folytatta, amit elkezdett. Fejbe vágta Charley-t, mire az elterült a földön. Ő pedig csak csépelte, csépelte és csépelte. Nem úgy tervezte, hogy megöli a fiút, csak móresre akarta tanítani, hogy soha ne felejtse el a leckét. Nem akart ő mást, csak hogy békén hagyják, ám az idők során elraktározott töméntelen harag a felszínre tört, és Richard minden erejével, kíméletlenül püfölte tovább a tehetetlen fiút. Amikor végzett, Charley meg sem moccan. Richard belerúgott, aztán még egyszer és még egyszer, közben pedig ordított dühében. Csakhogy Charley továbbra sem mozdult. Richard ráparancsolt, hogy álljon fel és küzdjön. – Gyerünk már! Gyerünk! – szűrte összeszorított fogai között. Charley, mint egy farönk, hevert a földön. Richard ütögette, átfordította, aztán kikapintotta a pulzusát – a bűnügyi magazinokból megtanulta, mi ilyenkor a teendő. Nem érzett semmit.

Az ifjú Richard elszörnyedve döbönt rá, hogy Charley Lane halott, és ő ölte meg. Gondolatai azonnal a következmények körül kezdtek forogni. Biztos volt benne, hogy börtönbe fogják zárni élete hátralévő részére. Felállt, de rögtön meg is tántorodott. Akármennyire is gyűlölte Charley-t, csak fájdalmat akart okozni neki. Esze ágában sem volt megölni. Az volt a célja, hogy szenvedjen, ahogy ő szenvedett miatta, hogy fájdalmat okozzon neki, és meggyötörje. Nem ez. Most mit tegyen, kihez forduljon? Senkinek nem beszélhet arról, amit tett – az anyjának sem, Micky bácsinak sem, senkinek. Richard kényszerítette magát, hogy hosszú, mély lélegzeteket vegyen és megnyugodjon. Ide-oda cikáztak a gondolatai, ahogy igyekezett valamiféle tervet szőni.

Azt ösztönösen tudta, hogy csak úgy úszhatja meg a dolgot, ha eltünteti a holttestet. De hogyan? Hová?

A Tizenhatodik utcai parkolóban állt egy sötétkék Pontiac, amit a Hudson Boulevard-ről kötött el egy üzlet elől, ahol a kulcsokkal együtt talált rá. Elrohant érte, és közvetlenül a lakótelep bejáratánál állította meg a New Jersey Avenue-n. Charley nagyon nehéz volt

– holt súly. Richard megragadta a kabátjánál fogva, meggyőződött róla, hogy tiszta a levegő, és a jegesre fagyott földön a Pontiachoz vonszolta a fiút. Valahogy sikerült felemelnie a holttestet, és begyömöszölnie a csomagtartóba. Már majdnem lecsapta a tetőt, amikor észrevett egy ütött-kopott szerszámot, aminek a feje az egyik oldalon kalapács, a másikon pedig balta volt. Mielőtt beszállt volna a kocsiba, körülnézett, és megállapította, hogy senki sem figyeli a lakótelepi házak ablakaiból. Úgy tűnt, szerencséje van. Beült az autóba, ráhajtott a Pulaski Skywayre, és délnek indult. Maga sem tudta, mit fog tenni, és hogyan, de megfogadta, hogy őt ugyan senki nem fogja elkapni. Bekapcsolta a fűtést a kocsiban, és igyekezett lehiggadni. Tudta, hogy ha leintik a rendőrök, rettenetes slamasztikába kerül, így ügyelt rá, hogy a sebességhatár közelében haladjon. Vezetés közben eddig ismeretlen érzés kerítette hatalmába: egyszerre erősnek és mindenhatónak találta magát. Legyőzhetetlennek. Felidézte, mennyit szenvedett az évek során Charley miatt. Eszébe jutottak a verések, a csúfolódás, a számtalan pofon, ütés és rúgás. Most már örült, hogy megölte a fiút. Amióta csak az eszébe tudta, rendszeresen fantáziált róla, hogy gyilkolni fog, most pedig megtette, és nagyon is tetszett neki az érzés.

– Soha többé nem hagyom – mondta ki hangosan a kocsi csendes belső terében –, hogy bárki baszakodjon velem. – És tartotta is magát ehhez.

Kétórányi autózás után, miközben gondolatban újra és újra eljátszotta, mit fog tenni, megérkezett az elhagyatott mocsarakkal és fenyőerdőkkel borított South Jerseybe. Megállt egy magas, ritkán nőtt nádassal körülvett, fagyott tó fölött. Senkit sem látott az autó reflektorának fényénél. Zúgott a szél. Kiszállt a Pontiacból, és felnyitotta a csomagtartót. Charley Lane sokkal nehezebbnek tűnt, mint korábban. A hullamerevség még nem állt be, a test egyelőre hajlékony maradt. Richard küszködve kirángatta a fiút az autóból, kiterítette a fagyos földön, aztán elővette a kocsiból a félig kalapács, félig baltát. Tudta, hogy a fogsora segítségével azonosíthatják

Charley-t, és a lakótelephez köthetik a gyilkosságot, így hát a kaplápáccsal kiverte az összes fogát. Amikor végzett, kinyújtotta a fiú ernyedt kezét, lecsapta az ujjai végét, majd összegyűjtötte az ujjbegyeket, hogy később a fogakkal együtt máshol szabadulhasson meg tőlük. Végül megnézte, nincs-e valamiféle igazolvány Charley-nál, de csak némi papírpénzt talált. Azt elvette, aztán fogta a testet, és ledobta a kis hídról. A hulla áttörte a jeget. Richard visszatért az autóhoz, Jersey City felé fordult, és beletaposott a gázba. Menet közben kidobta Charley testének összegyűjtött darabjait, tudván, hogy a madarak meg a többi állat előbb-utóbb mindent megesznek. Ezekre az ismeretekre a bűnügyi magazinok elmélyült tanulmányozása során tett szert. Richard egyszer és mindenkorra kijelölte a saját életútját.

Mire a fiú visszaért Jersey Citybe, sebesen közeledett a fagyos, sápadt hajnal. Figyelte, ahogy a keleti égbolt színe lassan rozsdás narancssárgává változik. Nyilvánvalóan eljött az ideje, hogy megszabaduljon az autótól, úgyhogy egy hobokeni parkolóban hagyta a Pontiacot, és új emberként sétált haza.

Büszke volt rá, hogy milyen higgadt tudott maradni nyomás alatt is, hogy milyen okosan cselekedett. Lefeküdt, de nem tudott elaludni. Életében először végre úgy érezte, ő is *valaki*, és méltó mások tiszteletére. Hatalmában állt eldönteni, ki maradhat életben, és kinek, mikor, hol és hogyan kell meghalnia. Mielőtt végül mégis álomba szenderült, egy utolsó gondolat suhant át a fején. *Aki baszakszik velem, azt megölöm... Megölöm!*